

dóms falinn bak við blæjur og tjöld alheimsins hefir. hún gefið oss þann, sem er sífellt nálægur. Hér er trú, sem er ómaksins verð. Þekking hefir ekkert út á hana að setja, enga ástæðu til að setja sig í gagnstæði við hana. Hér er efni í varandi framþróandi trúarjátningu og sístækkandi trú. Hún dregur enga blæju á milli guðs og mannsins. Og að þessari þýðing og útlistun gerðri, erum vér í færum til að taka upp þá staðhæfingu, að það er rekstefna frá efaseind til trúar, til trúar, sem er björt sem vormorguninn og eins hlý og miðdegissólin.

Söngur valsins.

EFTIR

MAXIM GORKI.

Víðáttumikil bárubreiða fallandi letilega á fjöruborðið, og langt í burtu, lengra út, hið mikla úthaf hreifingarlaust í stálbláum tunglsskinsslæðum. Hið silfraða mjúkiðandi yfirborð þess sameinast suðræna dimmbláa loftinu og endurspeglar hinar ar staðkyrru dúnlétu skýjamyndir þess ásamt hinum glitofna fíngerða stjörnurósagrunni. Himinninn virðist líta og hneigja sig æ betur og betur ofan að hafinu eins og hann væri að reyna að skilja merkingu hins sífelda suðandi niðs svefnværu en síkviku bárumergðarinnar á leið til lands. Fjöllin eru klædd skógi sködduðum í norðaustanveðrum, þau teygja hnarreista hnjúkana upp í ómælanlegan himinblámann og hin stórskorna hrufotta lögun þeirra er fegrud og mýkt af hinum hlýja laðandi andblæ suðrænnar nætur. Alvarleg, þögul og þungbúin standa fjöllin, kastandi dökkum skuggum á sefgrænan sjóinn, eins og þau vilji stöðva með hinum kylráta þunga sínum hina sífeldu hreifingu hans og þagga óendanlegt öldugjálfríð, hið eina hljóð, sem rýfur hina dularfullu þögn og sameinast silfurtærum ljós-